

Óh, gondviselő Hatalom,
 Ki uralkodsz a sorsokon,
 Nem kér az éhes kaledon
 Híg árukat,
 De hálálkodni fog nagyon,
 Haggist ha kap.

Fejes György fordítása

Thomas Hardy

A FURCSA HÁZ

Max Gate, A. D. 2000

„Hallja? Zongora! Mintha
 Kisértet játszana.”
 „Miket beszél! Hisz itt a
 Házban nincs zongora;
 Rég volt ugyan egy, de tudja,
 Eladták, tönkrement.”
 „Szavamra, hallom! Furcsa
 Hely ez, annyi szent!

Egy lélek meglapult itt.
 Hol jár? Ez az ő zaja.”
 „Lehetetlen; csak mi vagyunk itt,
 Miénk az éjszaka.”
 „A szalon ajtaja zörren...”
 „Nem hallok semmi neszt.”
 „Én hallom, esküszöm! Ön nem
 Furcsállja ezt?

A szobám keresem, de hiába –
 Egy embert látok ott!”
 „A lépcsőn? senki se látna,
 Ott ember nem mozog.
 Csak árnyék az, egy ág ring
 Odakünn, a hold előtt.”
 „Itt minden oly furcsa! Bár kint
 Lennék mielőbb!”

„Ohó! Ön látomást lát,
Tul az érzékelhetőn;
Sejtést, érzést, benyomást – hát
Nem a múltat látja ön?
Két régi szerelmes akarta
Itt egymást – régi a ház –,
S beleálmodhatta a falba
A vágyakozást!

Az járta róluk hajdan,
Különös, makacs, önféjű pár;
A rémmesékre gyakran
Szinte a szívem elállt!
Sok ember e hely fele sem néz,
De mi – hát bánjuk-e mi,
Hogy élt, meghalt, szeretett és
Sírt itt valaki?”

ARCÁT NÉZEM...

Dal; mollban

Arcát nézem: „S ha megint
Eldalolnád, milyen
A nyíló szerelem...?” –
De nem felel, nem is int.

„Vagy dalold: szeretni fáj,
Szívem, ha úgy hiszed –
Másnak-e? vagy neked...?” –
De meg sem rezzen a száj.

Egy messzi szobába lépek;
Egy halk dal itt maraszt.
Hallom – de mégsem azt;
A sírból jön ez az ének.

Szabó Szilárd fordításai